

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any I-Núm. 17 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 céntims

LLEIDA: dimecres 22 d'abril de 1936.

Redacció i Administració: Blondel, 34. Telèfon 1673.

La República necessita comptar
amb un quadre de funcionaris
militars i civils
absolutament lleials.

L'elecció de President de la República

La jornada de diumenge

Ciudadans: A votar!

Després de la magna victòria obtinguda arreu d'Espanya el dia 16 de febrer pròxim passat, amb molts de les eleccions per a Diputats Corts de la República, que ha fet possible el bandejament dels enemics de la Institució volguda del poble, ara es presenta una altra oportunitat per a consolidar aquella victòria.

Diumenge vinent, dia 26, a tots els Municipis s'obriran els Col·legis electorals. Els ciutadans són cridats a triar els compromissaris que, quinze dies més tard, junt amb els actuals Diputats a Corts, hauran de votar l'home destinat a presidir la República.

La trista experiència Alcalà Zamora és prou pròxima i alligadora per a comprendre la importància enorme que per a tots ha de tenir que vagi a l'alt lloc que ell desempenyava un home absolutament identificat amb l'esperit i la lletra de la Constitució vigent. Si per un descuit imperdonable, o per una apatja criminal, fos possible que per un moviment de sorpresa les dretes guanyessin les eleccions de Compromissaris de diumenge vinent, tot el fruit de la victòria obtinguda el 16 de febrer resultaria compromès i sense valor, puix el poder personal del President de la República, matitzat d'ideals de dreta, curaria de posar entrebanca a l'obra dels governs autènticament republicans.

Els partits que integren el Front Popular, conscients d'aquella responsabilitat, han confeccionat una candidatura de Compromissaris que ofereix totes les garanties, puix la integren uns homes de net historial esquerrà que, arribada l'hora, sabran cumplir amb el seu deure. Aquests homes són els següents:

Josep Català i Guasch.

Antoni Torres i Companys.

Joan Ricart i Marich.

Leon Luengo i Muñoz.

A hores d'ara, no es veu prou clara l'actitud de les dretes i cal no viure confiants. Per això, tot i la manca aparent d'interès que sembla observar-se i comprenent la importància decisiva que per la República té guanyar les eleccions de diumenge, recomanem a tots els electors del Front Popular d'Esquerrers, que vagin a la lluita amb tot entusiasme, com si es pogués perdre d'un vot, que acudeixin en massa a les urnes electorals i emetin el seu sufragi a favor de la candidatura proposada.

Estem segurs que tots els nostres militants, de Lleida i dels pobles de la Circumscripció, compliran com sempre amb el seu deure i donaran un nou i esclatant triomf als ideals d'esquerra.

Esquerrans: a la lluita amb tota decisió, a derrotar novament les forces enemigues de la República i del nostre règim autòndic. Que ni un sol de vosaltres deixi de cumplir amb aqueix deure de ciutadania. La República, diumenge vinent, us crida a les urnes. Així ho fareu, n'estem ceris, i assegurareu el triomf dels nostres candidats

Josep Català i Guasch.

Antoni Torres i Companys.

Joan Ricart i Marich.

Leon Luengo i Muñoz.

El Front Popular d'Esquerrers.

Lleida 20 d'abril de 1936.

Notes Electorals

Probablement, el Front Popular d'Esquerrers repartirà candidatures a domicili a Lleida ciutat.

Els electors que no en rebin en trobaran en els Centres dels respectius partits polítics i en els Col·legis Electorals.

A fi de donar a conèixer a tots els pobles la candidatura de Compromissaris proclamada pel Front Popular d'Esquerrers, fem sortir aquest número de L'IDEAL amb dos dies d'anticipació.

DIPUTATS D'UN DIA LES ELECCIONS DE COMPROMISSARIS

Es indispensable de comunicar a les masses populars l'interès i l'entusiasme per les eleccions del dia 26 d'aquest mes. L'acte de votar els compromissaris que han d'ajuntar-se als diputats a Corts de la República per a l'elecció presidencial, és un acte d'una gran transcendència. La data del 26 d'abril no té pas menys importància política que la del 16 de febrer.

Diputats d'un dia, poden ésser nomenats els compromissaris. Llur feina es reduirà a prendre part en la votació o en les votacions per a elegir el nou Cap de l'Estat. Però aquests nous diputats d'un dia designen l'home que, durant sis anys, serà al capdamunt de la República i l'indrà a la mà les funcions en certs moments decisius, que li dona la Constitució.

Compte, amics, amb l'elecció dels compromissaris que enllestiran la feina en un ràpid viatge a Madrid! Segons com anessin les coses, els diputats d'un dia podrien desfer tota l'obra dels diputats de quatre anys.

No hi ha més remei sinó emprendre un altre gros esforç per a les eleccions del dia 26. En les eleccions de diputats o de regidors, la tasca d'interessar i enardir el públic i de mobilitzar les masses és més fàcil. Una part d'aquesta tasca es realitza espontàniament, mentre que davant d'unes eleccions com les del dia 26, cal obtenir principalment per la propaganda aquests efectes de preparació.

No podem, doncs, negligir el mecanisme electoral. No podem afuixar els mitjans del proselitisme. Al contrari: hem d'intensificar-los. Amb menys temps, amb menys recursos materials, amb menys cooperació dels interessos locals i de les aspiracions personals, ens

cal aconseguir una mobilització comparable a la d'unes eleccions municipals o legislatives.

Nosaltres creiem que la forma de l'elecció presidencial establerta per la Constitució espanyola és un error, i un error greu. La designació de compromissaris en unes eleccions especials i separades, té nombrosos i foris inconvenients, que es comencen a tocar de prop.

El sistema adoptat en aquest punt per les Constituents, és una invenció desencorajada. És un sistema original, però esguerrat. Resulten ben superiors políticament i tècnicament, els altres sistemes coneguts, que són: el de l'elecció del President per les dues Cambres reunides en Assemblea (França, Suïssa, Txecoslovàquia, Constitució austríaca del 1920, Constitució polonesa del 1921); el de l'elecció per compromissaris sols (Estats Units); el de l'elecció plebiscitària (Alemanya, Finlàndia, reforma constitucional austríaca del 1929); i el de l'elecció per la Cambra única (Estatut interior de Catalunya, Constitució de Prússia i Baviera dins el segon Reich).

Però l'error no té ara esmena possible a la República espanyola. El nou President ha d'ésser elegit per l'Assemblea mixta de diputats a Corts i compromissaris. Havem de deixar córrer els plans per la deplorable equivocació comesa, i havem de posar nos, sense perdre ni un minut, a la feina d'alçar en peu el poble esquerrista i obrer. L'elecció dels compromissaris serà un moment decisiu en el curs de la segona República espanyola. El temps és curt i la feina és llarga. Hi ha un avantatge, però, i és que aquesta vegada no costarà tant de confeccionar les candidatures.

A. ROVIRA i VIRGILI

Comarcal de Lleida d'E. R. de C.

El diumenge prop-passat dia 19, després de tenir lloc el Ple de la Comarcal, on s'aprovà el Reglament Orgànic pel qual aquesta deu regir-se, es constituí el nou Comitè Executiu en la forma següent:

President, Josep Benavent i Carracedo, de Lleida.

Vice-President, Antoni Frangnillo, de Mollerussa.

Secretari, Leopold Morant i Albert, de Lleida.

Tresorer, Isidre Ferran i Arpinell, d'Almacelles.

Comptador, Josep Colom i Abelló, d'Ancorç.

Vocals: Venanci Blanch, de Malats; i Isidre Quintana i An-

dreu, de Granyena de les Garrigues.

Quedant transitoriament ampliat amb dos vocals més, que són els que eren delegats a la Federació.

Durant el bienni de dretes s'han repartit

270.000 llicències

d'armes de foc, ha

dit al Parlament es-

panyol el diputat so-

cialista senyor Llopis.

Heus ací l'origen del

desordre públic.

Tot penja d'un pèl

Cal que els obrers meditin sobre

aqueixa frase d'Azaña

Dies enrera, el diari «La Rambla» publicava una interessant informació de Cruz Salido. Val la pena que sigui coneguda i divulgada. En donem un extracte del més essencial:

En el debat polític que es substancià davant les Corts hi hagué dos extrems d'extraordinària gravetat que no foren degudament comentats. Fou un, el de l'acaparadora crisi econòmica en què, per disbarats i turpituds anteriors, ha entrat el país. Les paraules del senyor Azaña a aquest respecte foren clares i dramàtiques. La qüestió adquiren en els seus llavis un to d'angoixa difícil i ens posà de cara davant contratemps futurs que ens esperen inexorablement en la perspectiva econòmica, amb tot el terrible sacrifici que aquest horitzó tan fosc significa. Aquesta fou en la zona econòmica, la nota més dura i desconsoladora, a la qual ni les oposicions ni la majoria posaren accent de comprensió ni paraules d'esperança.

Però, n'hi hagué un altre, aquest ja en un pla estrictament polític, que superà en gravetat el drama financer. Fou quan el senyor Azaña després d'enumerar com era obligat, tot el que constituïa el programa del Govern i després de descriure com entenien ell la política republicana i com havien d'ésser envestides les qüestions que el país té en to d'ansietat o amb marc d'exigència urgent, el senyor Azaña declarà que tota aquella política penjava d'un pèl i que estava disposat a abandonar-la i a abandonar també la pròpia política, si d'alguna manera es dificultaven els seus plans. L'al·lusió estava directament dedicada a les minories proletàries que formen en el Front Popular i en ella quedava ben transparent que per seguir el senyor Azaña la seva obra ministerial es necessita una total subordinació als seus desigells i un acatament ple a les concepcions peculiars de la seva política. ¿Es aquesta la posició dels socialistes i comunistes? Per molt forta que fos la nostra embriaguesa d'optimisme seria ceguesa no reconèixer que en els sectors obrers bateguen en aquests moments ansietats i ambicions que, precisament per ésser lícites, si les examinem des d'un punt de vista proletari, topen en forma violenta amb les exigències simplement republicanes. Ningú no s'atreveiria a assegurar que no es produirà una col·lisió entre les dues ales del Front Popular. Però el que podem assegurar tots és que qui tingui la responsabilitat de governar en nom d'aquestes forces li espera una tasca d'espantoses dificultats, en la qual ha d'anar marcant amb sagacitat pacient la línia per la qual, darrera d'ell, poden caminar

amb certa folgança els elements que componen la majoria parlamentària.

D'una cosa podem convenir-nos per endavant: que el senyor Azaña no voldrà lliurar la batalla permanent que les circumstàncies polítiques l'obliguen a plantejar amb els seus propis aliats. La política té sempre una mecànica interior massa desagradable i exigeix en moltes ocasions ductilitat, transigències i concessions a les quals homes massa forts els contraria arribar. I la política de tot esquerrista que ha de fer-se en aquesta etapa i haurà d'anar arrancant el Cap del Govern en una pugna aspra d'entre els elements que el defensen. Una profecia es pot fer sense dubtes: que Azaña no voldrà entrar en aquesta lluita. Al contrari, ja està dit d'una manera terminant en el seu discurs que serví de base a la declaració ministerial i en les paraules finals del qual apuntà que un dia qualsevol, davant la menor dificultat o la més lleue intransigència que se suscità entre la majoria, tota aquesta immensa ambició de l'Espanya que vol tancar el pas a les degradacions d'una tirania ferotgement reaccionària cauria a terra, perquè Azaña, neix drecie d'aquest moviment popular, abandonaria l'obra i obriria amb un breu període d'incertitud, l'etapa més bàrbara de la nostra època, en la qual deixaria el seu rastre segnant—i únic del seu camí—l'allau dretista. Azaña és un home al qual podrem demanar que lluiti amb els seus adversaris i al qual és possible exigir que es col·loqui davant d'aquesta ofensiva que inicien les martiritzades masses populars i aquells sectors que tenen per a elles quelcom més que una fina comprensió. Ningú no li perdouria que vacil·lés davant els que, per ésser els seus enemics, ho són també de la majoria del país. El seu deure és formar en l'atac a aquesta Espanya rànclia, enfonsada i cancerosa que ens lega un passat ple d'ignomínia. Però Azaña no té temperament per a sentir com aquesta lluita gegantina se li fica també a les flires que es concertaren per ajudar-se mútuament i després, davant realitats que cada un dels components té indiscutible dret a interpretar amb la seva dialèctica pròpia, volen posar un selge al Poder, temptació que ara pren caràcters avassalladors. Un dia qualsevol—i ja n'hi hagué—alguns que estigué a punt de produir-se—Azaña dirà que cedeix el lloc a qui se sentí amb la força suficient per a superar la maror. Tan violenta, tan inquietant serà la maror entre les forces coalitzades, que per a dominar-la serà indispensable un tremp que Azaña ha rebutjat quan digué que no era ni un tirà ni un pallasso.

REPUBLICANS: Voteu el dia 26 la candidatura del FRONT POPULAR D'ESQUERRES!

ESBARZER

Amb motiu de la recent destitució del President de la República don Niceto Alcalà Zamora, ens ve a la memòria l'explicació que amb motiu de l'elecció del mateix a darre-ries de l'any 1931, va donar-ne el que fou entranyable amic nostre Ricard Palacin, explicació ben palesa de l'indubtable visió política que tenia tan bon company.

El dia que després de l'elecció de l'esmentat President va arribar a Lleida, l'amic Palacin ens deia en uns quants cor-respondents en una de les taules de Joventut Republicana, i que aquests dies hem recordat plenament, que ell no havia votat per a President al senyor Alcalà Zamora, tot i trobar-se al Congrés, perquè ho considerava com un fet que portaria greus conseqüències per a la causa de la República, i que preferí sortir al passadís, en lloc de restar al saló de sessions i emetre el seu vot a favor del qui no creia convenient per a la causa que tota la vida havia defensat.

El temps, gran mestre en totes les qüestions, ha vingut a donar la raó al nostre amic, i avui aquell criteri rebel, és acceptat per la totalitat dels homes republicans.

L'Ajuntament-gestor que fins el 16 de febrer passat varem patir els lleidatans, va projectar i portava a la realitat la construcció d'un parral a l'antiga Plaça del Dipòsit. Les barres de l'esmentat parral són tan gruixudes com l'epidermis d'aquell ex-gestor perfumat i lligaire que fins fa poc ens ha fet feliços des de l'Ajuntament.

Suposem que el nostre batlle popular, per donar acaba-ment a aquella obra, procurà plantar a l'esmentat parral, una mena de parres que el seu diàmetre sigui com el tronc dels plàtans dels Camps Elisis i que facin uns raïms de deu arrobes cada un. Si les parres no són grosses com diem, no s'hi veuran, i com això ho veiem un xic difícil de lograr, li aconsellem comptant amb el vot en contra de l'arajai veí i director de les obres, que el convenient és decidir-se a enderrocar aquella espècie d'arsenal que amenaça amb enfonsar la plaça i deixar el dipòsit de l'aigua descobert i apropiat per a una piscina.

Dos BILLARS per a vendre
Daran raó a "Joventut Republicana" de 6 a 8 de la tarda.

Fabrica de Focs artificials
LA PIROTECNICA LLEIDATANA

Medalles d'or a les Exposicions de Saragossa (1908) i de Santiago (1909) i diplomes honorífics de diversos Ajuntaments i Corporacions

Ramallets i Castells de Focs desde 35 a 25.000 ptes. per a Festes Majors i familiars
Globus Aerostàtics, Traques senzilles i de Luxe, i Focs Japonesos per a dieparar de dia

de JAUME MASIP
CARRETERA D'ARTESA 26 - Tel. 2108 **BIRDETA - LLEIDA.**

INAUGURACIÓ D'UNA BIBLIOTECA A BALAGUER

L'obra de la Caixa d'Estalvis

Diumenge passat tingué lloc la solennitat d'inauguració d'una suntuosa Biblioteca pública ofrenada per la Caixa d'Estalvis a la Ciutat de Balaguer. La Biblioteca nodridíssima i ben triada ocupa una espaiosa sala al magnífic edifici propietat de l'esmentada entitat i ocupada per la Sucursal de la mateixa a dita població.

Assistiren a l'acte el Director General de la Caixa, senyor Bosch, el personal de la Sucursal, i Ajuntament en Corporació i representants dels organismes oficials, culturals, bancaris i de la premsa, destacant una selecta representació femenina.

Després d'uns breus mots de salutació, el Delegat de la Sucursal senyor Bellmunt féu la presentació del Director General de la Caixa el qual amb paraula fàcil i elegant descriu minuciosament la tasca benèfica i cultural que porta a cap l'entitat previsorament dedicant un sentit record al senyor Moragues, fundador i inspirador de l'obra altruista portada a cap arreu de Catalunya i acabà fent ofrena de la Biblioteca a la Ciutat de Balaguer.

L'Alcalde Popular senyor Carrove, en nom de la Ciutat agraí al Director General l'ofrena i en un emocionant parlament cantà les excel·lències de la cultura, glosant d'una manera insuperable la missió del llibre en la formació de les generacions selectes, palesant admirablement el camí a seguir a les generacions actuals per a fer gran la ciutat balaguerina i sobretot la nostra estimada Catalunya. Celebrà amb joia que la Caixa d'Estalvis hagués triat una de les diades de la República per a fer la festa i acabà oferint el concurs de l'Ajuntament a tota obra quina finalitat fos l'expansió de la Cultura.

Els discursos d'ambdós oradors foren ovacionadíssims pel nombrosíssim públic que ocupava completament el Saló-biblioteca.

Els invitats foren obsequiats amb un esplèndid lunch fent els honors amb la seva gentilesa acostumada el nostre dilecte amic i Delegat de la Sucursal senyor Josep Bellmunt i la seva distingida esposa Na Rosera Ribelles Morera, sortint tots altament satisfets de la magnífica festa que tant diu en honor de la Caixa d'Estalvis i de la Ciutat de Balaguer.

El Corresponsal

I les contribucions de LES COMARQUES de Lleida?

Gósol

Quan es va publicar el decret instituint a la Generalitat els serveis de recaptació de Contribucions varem assenyalar l'anomalia que representava el que quedessin exceptuats els serveis de Lleida. Encara no ha estat possible, malgrat el temps transcorregut, solucionar aquest cas completament insòlit.

Cal insistir a remarcar la importància que té aquesta resistència a no traspassar-nos els serveis que afecten les comarques lleidatanes. És tota una història que sobrepassa tota la picaresca aquesta de les Contribucions de Lleida. Elles constitueixen la base més sòlida del caciquisme d'aquelles terres i a l'empar de les contribucions hi fa la via-viu aquell polític anticatalà que es diu Daniel Riu el qual, pel que es veu, per damunt de la significació que prengué la victòria del 16 de Febrer, el pot vanar-se d'ésser imbatut en els reconcs de certs departaments ministerials.

¿Què passa amb els serveis de recaptació d'una part del nostre territori que no hi ha manera divina ni humana d'obtenir-los en la forma que prescriu l'Estatut Exterior? Moltes contrarietats troben en certs llocs oficials de Madrid les peticions sobre aquesta part del traspass de contribucions. Ja en temps del primer bienni republicà es lliurà una forta batalla en la qual foren vençuts els homes de Catalunya i, junt amb ells, aquell home enèrgic que es deia Jaume Carner. L'il·lustre desaparegut confessava en la intimitat que tot i ésser ministre de Finances «no havia pogut vèncer la burocràcia». Daniel Riu, el polític monàrquic, aquell que des de la sub-secretaria de Treball obstaculitzà les coses de la Conselleria de Treball de Catalunya, va poder més que el ministre.

Les contribucions de l'ex-provincia de Lleida han d'ésser traspassades a la Generalitat per dues qüestions: Perquè el règim estatuari ho exigeix i perquè la dignitat política obliga a desfer una organització caciquil i antirepublicana controlada pel ja esmentat vell polític lleidatà.

¿Es que és més fort el funcionarisme que les institucions republicanes? No? Demostri-ho el Govern de Madrid i no doni la trista sensació d'ésser dominat per quatre buròcrates...

Dr. E. IRAZOQUI
METGE DEL MANICOMI DE SANT BOI (Barcelona)
MALALTIES NERVIOSSES I MENTALS
Consultat: Dijous de 10 a 11 i 3 a 5
Av. República, 18-1.ª - 2.ª LLEIDA

HOTEL D'ESPAÑA
Recentment reformet
CONFORT MODERN
Garatge al mateix Hotel
Avda. República LLEIDA
Telèfon 1717

A. VIVES ESTOVER
Delegat del Banc Vil·lici d'Espanya
ASSEGURANCES
Plaça Constitució, 19-1.ª
Telèfon 568 - LLEIDA

El dia 2 del mes en curs, tingué lloc el Juiat Municipal d'aquesta localitat l'enllaç matrimonial dels nostres volguts amics En Josep Coma Cardona amb la senyoreta Ramona Solé i Paré, natural del veí poble de Tuxén; i d'En Ramon Puig Guitart amb la senyoreta Carolina Elias Castellà, filla de l'esquerriista republicà En Cassimir Elias Mitjana, agutzil d'aquest Ajuntament.

En sortir de la celebració de l'esmentat acte, la comitiva del carrer que per cert va ésser molt concorreguda, es dirigí a la fonda «Llarc» d'aquest poble on fou obsequiada amb un suculent àpat. Abans de començar dirigí la paraula a la comitiva el nostre distingit amic En Laurenci Parramón Elias, veí del poble de Lusa de Cadí amb un brindis, fent remarcar a continuació la importància que tenia un acte civil d'aquesta mena en un poble com el de Gósol, desitjant, per últim, als novells esposos una llarga lluna de mel seguida d'una era curulla de prosperitats, essent aplaudit unànimement i per una llarga estona.

Tornem a estar entre nosaltres després d'uns dies d'absència per assumptes particulars el President del Centre d'Esquerra senyor Francesc Parramón i Poix i l'Alcalde popular senyor Joan Castellà Guitart.

Per unanimitat, foren expulsats del Centre d'Esquerra «Renaixença Gosolenc» els socis Ramon Casafont Castellà i Salvador Casals Obiols per manca de fidelitat al partit en les darreres eleccions.

El Corresponsal

Espluga Calva

Secretari sense manies

No és pas un acudit anecdòtic per a distracció de lectors el títol d'aquesta crònica. L'odi-sea dels republicans d'Espluga Calva, mereix tot el meu respecte i encara que s'hi trobi entrellagada l'acció d'aquest funest personatge no em sembla adient fer-hi xistos. Si el nostre malaguanyat amic Palacin hagués sobreviscut al tràngol amarg del 6 d'octubre, segurament que hauria arxivat amb fàstic la traïdora detecció d'aquells secretaris que amb tant d'afecte com convicció de llurs sentiments republicans, esquerristes i catalanistes ell havia recomanat. Tinc la seguretat, però, que la d'aquell malagratit «maño» me'n ja capellans, al que tant li abellia el lloim de monja i

fàbrica de mobles
Il·lenc mora
dormitoris, menjadors
despaix i salons.
Sempre última novel·la en tots els tipus.
a preus sense competència
cavallers, 44 - lleida

SASTRERIA
RIBÉ
NOVETATS
ELEGANCIA
DISTINCIÓ.
CAMISERIA
SASTRERIA
Major, 34 Lleida Tel 2026

la llangonissa de cacic, convertit instantàniament en confrare estraperlista, rat-penat de confessorari i cap de les hostes isidristes, no l'hauria oblidat. Estic segur, seguríssim, que a hores d'ara, un parell d'espectecles molt forats seguits d'un recargolat molt molt dur i amb imperatius de jal carret per a tot acomiadament, hauria fet època.

Desaparegut o traspassat malauradament el nostre pleat Ricard, malden encara com un cercasme en el mateix lloc, tota aquella ànima d'esple que s'havia vist disfressat de catalanista i republicans esquerristes fins el dia 6 d'octubre. El dia 7, però, tal com són, apareixen. I el d'Espluga, girat en rodó, començava a baladegar contra els republicans del poble, dient barbaritats de l'Esquerra i mil penjaments de l'Estatut i del Govern de Catalunya. Embolat pel camí de la defecció, es llançava de senfrenament a la vocació que la seva ànima havia somniat tota la vida, i en un amen-jesús la Secretaria d'Espluga Calva era miraculosament convertida en un altre fenebrós.

Es per tot aquest cúmul d'actes que hom li ha donat el títol de màxim enemic de les nostres llibertats. Ací no hi ha un sol republicà que no el faci responsable de molts drames. Tot el poble assenyala aquest sinistre funcionari, renegat d'idees i creences, com un instrument de cacics. Doncs bé, senyors Consellers, no s'hi val, encara que sigui elegant, dir que no s'ha desitjant un sol Ajuntament ni cap Secretari, perquè la més alta representació popular ha fulminat la primera magistratura de l'Estat amb una destitució exemplar. Cal, doncs, que cundeixi l'exemple.

NOT DEL CHECU.

CAPÉ SALUD
EL MILLOR DE TOTS
PERE RIPOLL
Carme, 4 Telèfon 1807
LLEIDA

CASA PERIS
ADOBS CARBONS
Manuel Durango Gamo
Avinguda República, 57
i Cardenal Remolins, 16
Lleida

Dr. Antoni Pujadas
Metge - Oculista
Plaça de la Sal, 15-1.ª
LLEIDA

La marca que s'imposa a la llar a l'automòbil a l'aparell de Ràdio
Fabricant:
C. General E. d'Electricitat
Ronda Universitat, 33
BARCELONA

Del discurs del senyor Azaña

Fragments del que pronuncià el senyor President del Consell, en resposta als oradors que havien intervingut en el debat polític.

Estamos nosotros en un régimen de sufragio universal y la República ha sido fundada sobre ese sistema, que es la piedra angular del régimen democrático y republicano vigente.

Acaso los republicanos teníamos que arriar nuestra bandera y suscribir los programas de quienes iban a ser nuestros aliados eventuales? Acaso ellos tenían que hacer una abjuración de sus doctrinas o de su táctica para los efectos de la contienda electoral? Tampoco.

Muchos esperaban que nuestro programa electoral contuviese tal número de enormidades y de cosas irrealizables que nos desacreditasen ante el buen juicio del país.

Alguien creía que la República iba a ser siempre un régimen de contemporización, de conservación de todos los abusos que causaron el hundimiento de la monarquía?

Nuestro deber, nuestro compromiso, nuestra resolución es cumplir al pie de la letra el programa convenido con los partidos que integran el Frente Popular. Nada más que eso.

Ha oído hablar el señor Calvo Sotelo de las notas que publicaron los partidos republicanos el 4 de Octubre? Yo creo que sí. Pues esa es mi posición sobre la revolución de Asturias, esa y no otra. Participe en la revolución? Que locura! Autor de consejos para que la revolución no estallara, sí! Consejos dados públicamente cuando nos los pidieron. Nuestro consejo no fué oído.

Por ninguna clase de consideraciones, el perfil político que yo puedo representar se va a alterar ni en una centésima de línea.

La venganza, señor Gil Robles, es un instinto que no debe entrar, no ya solo en la vida personal, mucho menos en la política. Y como puede concebir su señoría que a un partido político, a una masa, se le diga: fracasada la acción legal id a disfrutar y a gustar de los placeres de la venganza? Los hombres estamos obligados a no tener apellidos de venganza, y mucho menos a introducirlos como un móvil de la acción política, porque en este caso se pierde autoridad, además de perder la razón, y en política, lo que importa es tener razón, y contra más gente, mejor, porque al cabo más es la gente que tiene que venir a decidir a uno: «Tenía usted razón».

Tip. «Joventut», Blondel, 10 - Lleida.